

214
Ljubljana, 14/V. 1920.

Velikemu gospodu doktor!

Ljudo - žele zdaj vam pisem a Folik-
nat mislim na Vas. Lani sem bila čisto
neopisljivo sama. Moj soprog je plemenit in
zelo dober človek ali stroj in stroj političar.
Malo govori. Inponira mi, kakor človek in ka-
rakter, ali v njemu nimam nič umetniškega.
Ta "labilno" čisto stonje umetniške na-
rave nimam pravo nobenega misla. On je
vedno enak "jak i bez živaca", v meni pa
je neprenehoma silno valovanje mislij in
insticij. - Zagreb mi zelo ugađa, naučim
mesto in okolica, z ljudmi pa nikakor ne
morem priti v kontakt. Pri brajznaciji
me obdaja njena sitničarost in površnost
pri bohemih: pisateljih, umetnikih pa

zgodovna evolutivnost njihove kulture. -
Ne mislite, da si domišljam, da sem nekaj
posebnega in več kakor drugi. Samo ženska
slava, ne brez talenta in ambicije. Tu potrebujem
ovo, kar skunski pravi: geistige Anwesenheit.
- V zakonu tega ne najdem. Moj prvi zakon
je konical zelo neravnino in samo slučajno
ne tudi tragično. Moj drugi vprašanje mi je brez
mejno udan in verem, ampak tudi on ne ljubi
nič duševnosti. Moj prvi vprašanje je etično,
drugemu je indiferentna. Kljub ne ljubezni,
o katero me obdaja sem duševno, očajno
osamljena. In zato tudi ne delam, ležim
o moga. Ta koga? - Če čitam memoar
korespondenco, življenjske pisateljev in
povratno, vidim, da ima vseh verne praja
telje, ki ga boče in ki se zanimajo za nje.
gore delo. Jaz tega nimam! O maza mi
je kladeu pojem. - Sam, lesem bila v
Mariboru sem Vas obiščevala, da ste v svoj

veliki navidezni osamljenosti ostali duševno
Tako neji in čili. Davidala sem Vas. - Loti
ca sem Vas pravit, da mi polonite malo
svojega najateljstva ali premalo sem bila
z Vasmi - detili. - Tako sem pisala Todorju
mno gerentu Pfeiferju, prosil ga, da Vas
odbi pisano, če nemore ali neče sam to
piti z mano v korespondenco. Pisal mi je
entrat ali zelo banalno. Ne vem če Vas
je pisano (prvo) izročil ali ne, pravilo sem
ga če entrat ga to.

Pri tem je ostalo. In bilo mi je večkrat
žal. Videla sem Vas ležerant v Duhu -
Vrti knjiznici in bilo mi je žal, da mi
nam nobene vesti z Vasmi, ki imate za
seboj bogato duševno intenzivno življenje
in ste ostal tudi v svojih poznih letih
to, kar je se pri mojih mladih tako red.
ko: kulturen člank in gentleman.

Poslem mi je navela ličerja v Pragi. - Vse je
bilo tako dragično, da sem izgubila za nelo-
kalno mesecno čisto povračilo. Spet ostala
sem v Pragi in pozneje v Kraljevicu, kjer
sem napisala knjigo "Kadava". Kadav izide
vam jo pošljem.

V ste se me spomnili v moji veliki bo-
li. Če le zdaj ne vam zahvaljujem - moje
mišl so vam večkrat obiskovale in v duhu
sem večkrat sedela z vami med vašimi
knjižarni. Vi imate v sebi mir in umir-
nost v meni jih še ni. - Padam iz enega elat-
ma v drugi: iz največje agitacije v umir-
no apatijo.

Čunajne prilike delujejo na me močno.
Danes se nitje ne zanimam za literaturo, ve-
dno in politiko. Čemu pisati knjige, če ni
naprejša?! - Čunajne sto osuro, vse polno
načrtov in začeti stvari. Čakujem in klom-
jo mi roke. Če bova da pišem? Koga to

zanimna? - Kaj je moj moj nevtrepe da čita
 moje stvari. - In pustim vse, pa se podajam
 brezplodni melankoliji. "Jugot. črna" ne
 bo več izhajala. Definit je prevelik, ker
 je pravo, moja je duša, kalor pogoritve.

Pisala bi drame, velike romane. - Nima
živ duše, niti enega edinega človeka,
 ki bi se zanimal kaj delam, ali pišem
 ali ne ali imam kakšno idejo ali nobe-
 ne. In se to traja leta in leta in iscrpi
 duša in roke klonejo. - Pisala sem
 duvnik zadnjega pol leta. Napisala
 sem čez tisoč stroškov. In sem zapet pre-
 nehala. Kaj nima smisla.

Ne vem zakaj sem vam napisala
 vse to? Kaj najbolj radi vas ne bo ge-
 nimalo. Hotela sem vam samo
 * par besolamni prebiti, da videm

